

ГЛАВА 1

Всичко може да се случи през следващите пет секунди или пет години – помисли си Уил Дандо. – Абсолютно всичко.

Надигна бирата си и изпи последните няколко глътки. Опитта се да привлече вниманието на бармана, но това щеше да се окаже по-сериозно предизвикателство, отколкото предполагаше. Пристигна преди три-четири часа и тогава барът още не беше претъпкан, ала бързо се напълни, когато мачът започна – „Джетс“ играеха срещу „Рейдърс“.

Първите падаха с три точки, а не оставаше много време до края. Уил не беше голям почитател на спорта. Дори не помнеше някога да е гледал цял мач.

Този обаче беше различен от другите. Беше важен.

Важността му се състоеше във факта, че представляваше едно от сто и осемте неща, които Уил знаеше, че още не са се случили.

Барът беше добропробен, но за сметка на това се намираще близо до апартамента му и предлагаше основното преимущество на подобно заведение – ако отидеш да пийнеш там, технически не пиеш сам. Беше заел второто най-хубаво място – един стол възможно най-далече от вратата. Нетипично студеното за ноември време напомняше за себе си всеки път когато някой влезеше или излезеше от заведението. Вятърът се плъзгаше по бара и смущаваше локвичките разлята бира и смачканите салфетки.

Най-доброто място тук – най-отдалеченият от вратата и течението стол вляво от Уил – беше заето от едно много красиво момиче с кестенява, леко накъдрена коса. Очевидно беше приятелка на бармана. Определено получаваше питиетата си

по-бързо от Уил и като че ли две от три не влизаха в сметката ѝ. Вероятно за това си имаше редица причини. Освен косата.

Уил беше чул името ѝ – Виктория – и смяташе да я заговори. Всъщност смяташе да го стори през последните три часа.

Телефонът му иззвъня. Погледна го – на дисплея пишеше *Хорхе*, което означаваше участие, при това добро. Вероятно парти на някое готино местенце в центъра, с добро заплащане. Дори най-лошите поръчки на Хорхе си бяха истинска забава, а на моменти бяха направо грандиозни. Беше наемал Уил за модни ревюта на бельо, афгърпартита след концерти, на които присъстваха много хора от индустрията, сериозни студийни записи, дори няколко турнета с подгрыващи групи. Всякакво евентуално бъдеще, което можеше да има като работещ басист в Ню Йорк, зависеше, малко или много, от Хорхе Кабрера.

Уил докосна дисплея на телефона си и отхвърли обаждането точно когато барманът най-накрая реши да го уважи с вниманието си.

– Още едно? – попита той и посочи празната бутилка от бира.

– Да – отвърна Уил. – От същата.

Импулсивно се обърна към Виктория и ѝ се усмихна.

– Да те черпя нещо?

С периферното си зрение видя как барманът застина с протегната към хладилника ръка. Може би с Виктория бяха нещо повече от приятели. И какво от това?

Жената се обърна и го изглежда.

– О, благодаря – отвърна приятелски тя, но нищо повече. – Познавам бармана и пия безплатно.

– Добре, ясно – съгласи се Уил, – само че... просто си мисля на глас... платеното е по-вкусно от безплатното, нали?

Виктория наклони леко глава.

– Добре съм си, благодаря.

Тя демонстративно се загледа в телевизора – категоричен отказ, който можеше да бъде по-окончателен само ако се беше преместила някъде другаде. Барманът се върна, сложи картонена подложка пред Уил и тресна бирената бутилка върху нея, може би малко по-силно от необходимото.

„Рейдърс“ отбелязаха тъчдаун и взеха допълнителната точка, като по този начин увеличиха преднината си с десет точки.

Повечето от присъстващите в заведението изразиха недоволството си, включително Виктория.

На бара пред Уил имаше черна тетрадка със спирала, чиято корица беше намачкана като стар кожен портфейл. Страниците в долния ъгъл бяха светлокафяви от разлято кафе. Той прокара палец по края ѝ и я запрелиства. Погледна зад бара, където безброй изкривени негови изображения украсяваха наредените върху дългия рафт бутилки. Стисна тетрадката и се опита да ѝ изглади бръчките.

Замисли се за нещата, които знаеше, и какво можеше да направи с тях.

От вътрешността на хранителния магазин „Лъки Корнър“ се разнасят изстрели – два бързи, пауза и още три последователни. Дълго затишице. Притаен дъх. Вътре се вземат решения. Още изстрели. Много шум. Предното стъкло на хранителния магазин се опръсква от вътрешната страна. Петното е тъмно в средата, а в краищата е червено и не толкова гъсто, така че слънчевата светлина успява да мине през него.

Уил застърга с нокът етикета на наполовина изпитата си бира и се замисли колко беше изпил вече. Замисли се също за добрите и лошите решения и колко трудно беше човек да ги разграничава.

Отново се обърна към Виктория.

– На кого си фенка, на „Джетс“ ли? – попита той.

– Аха – отвърна жената, без да отлепя поглед от телевизора.

– Искаш ли да ти кажа кой ще спечели мача?

– Мисля, че вече знам.

– Сигурен съм, че ще се изненадаш – отвърна Уил. – „Джетс“ ще спечелят с четири точки.

Виктория изпръхтя, но го направи някак си приятно.

– Два тъчдауна в последните две минути? Я стига. Май трябва да накарам Сам да спре да ти дава пиене.

– Почакай и ще видиш – увери я той.

– Откъде си толкова сигурен? Да не си Оракула?

Уил се поколеба.

– Точно така – отвърна той.

Виктория най-накрая отлепи поглед от телевизора.

– Аха – каза тя. – Знаеш ли колко пъти съм чувала това през

последните няколко месеца? Но ти не играеш правилно ролята. Трябва да предскажеш, че утре сутринта ще се събудим заедно.

Уил се ухили.

– Нямам представа дали ще се случи. Но „Джетс“ определено ще спечелят този мач.

– С четири точки – допълни Виктория.

– Точно така.

– Ако това се случи, съм изцяло твоя. Можеш да ме отведеш у вас и да правиш с мен каквото си поискаш.

Уил се ококори насреща ѝ.

– Хм.

– Не влагай много надежди – каза му Виктория.

На второто прекъсване топката беше във владение на „Джетс“. Един от рисийвърите на Ню Йорк хвана трийсетметров пас и успя да пробяга разстоянието до крайната зона. Барът изригна.

Уил се обърна към Виктория и установи, че се е ококорила насреща му.

– Виждаш ли какво имам предвид? – попита той.

– Аха – отвърна тя. – Но трябва да извървят още дълъг път, а нямат почти никакво време.

– Мм-хмм.

„Джетс“ взеха допълнителната си точка и владението на топката отново премина в „Рейдърс“.

Тъмно петно, червено и не е толкова гъсто в краищата.

Уил стана, взе си тетрадката и я затъкна под мишницата.

– Къде отиваш? – попита Виктория.

– Ще се върна след малко, не се тревожи. Имаме облог, помниш ли?

– Не бих го забравила.

Уил се озова бързо в задната част на бара. Влезе в мъжката тоалетна и заключи вратата. Хвана се за студената порцеланова мивка и се погледна в старото огледало.

От другата страна го гледаше мъгляво, напълно нормално отражение: мъж в края на двайсетте, negliже, почти безработен. Но разбира се, корицата не беше самата книга. От известно време не беше никак нормален.

Посетителите в бара отново изригнаха. Уил не можеше да види телевизора, но знаеше какво се беше случило. „Джетс“

бяха уловили топката и бяха отбелязали тъчдаун. Всички бяха полудели, а едно прекрасно момиче беше започнало да си мисли, че тази вечер е срещнало Оракула. Можеше да я има, както и всяка друга жена в заведението. Можеше да има целия бар, ако искаше. Щеше да му струва около десет думи на човек.

Уил затвори очи. Нави тетрадката на руло и я стисна с две ръце, докато пръстите му не побеляха.

Добри решения и лоши решения.

– Проклятие – ядоса се той, защото се сети, че е забравил палтото си на стола.

Глупаво от негова страна.

Излезе от мъжката тоалетна и рискува да хвърли един последен поглед към бара. Красивата Виктория се беше загледала в телевизора и пляскаше, докато „Джетс“ се приготвяха да отбележат допълнителната точка. Успяха. Завършиха с четири точки преднина.

Барът разполагаше със заден вход до кухнята. Уил излезе навън и си пое дълбоко дъх, а студеният въздух прободеше дробовете му. Сля се с нощта и не се обърна назад.

ГЛАВА 2

Лий Шор се загледа в салатата си. Беше си позволила малко да се поглези. Кротони, сирене, пържено пиле и хубав дресинг (който трябваше да нарекат пудинг и да се свършва). Тази морална подкрепа ѝ струваше почти петнайсет кинта. Изяде само две хапки.

Остави вилницата в салатата и се избърса със салфетката, която смачка и пусна в подноса. Инстинктивно взе телефона и го отключи. На дисплея изскочи новина от „Редит“, върху която кликна.

В горната част на уеб страницата имаше две кратки изречения:

УТРЕ Е ДНЕС.
ТОВА СА НЕЩАТА, КОИТО ЩЕ СЕ СЛУЧАТ.

Под надписа имаше списък: двајсет кратки описания на събития, не по-дълги от няколко изречения. Всяко от тях беше съпроводено с дати, които се проточваха в период от около шест месеца. Този списък беше разпространен в цялата мрежа – всеки новинарски сайт имаше свое копие, заедно с хиляди коментари под него, – но за първи път се появи в „Редит“ като анонимен линк към пейстбин¹.

Сайтът. Всеки знаеше какво имаш предвид, когато изречеш това име.

Лий скролна до края на списъка. Нищо не се беше променило за петте минути, които бяха изминали. Вдигна поглед от телефо-

¹ Сайт за съхранение на текст. – Б. пр.

на си. Приблизително осем от десет души в ресторанта се бяха вторачили в мобилните си устройства. Видя Сайта на поне две от тях, които бяха точно пред очите ѝ.

Лий излезе от браузъра и отвори имейл приложението. Нямаше нищо... или поне не онзи имейл, който очакваше.

Поколеба се, намръщи се, след което отвори друг документ на дисплея – статия, нейната статия, – чийто обем беше около три хиляди думи, подкрепени от снимки, линкове... всичко, което читателите на *Urbanity.com* очакваха от съдържанието на подобен материал.

Статията беше за Сайта. Лий можеше да избере да пише за всичко. Но Сайтът беше... изумителен. Още от появата си се превърна в единственото, което беше от значение. Той беше едничкият пъзел, който си струваше да бъде нареден.

Всичко започна, докато чакаше на опашката в „Старбъкс“. Телефонът ѝ я уведоми, че е получила съобщение – линк, изпратен от приятеля ѝ Кими Тонг. Отвори го, без да разбира защо Кими смяташе, че трябва да ѝ губи времето с това. Даде си поръчката, след което се порови още малко в Гугъл, докато приготвяха латето ѝ, и бавно започна да осъзнава какво представлява Сайтът... Опули се. Прочете написаното и продължи да го чете отново и отново. Не си чу името, когато баристата го съобщи, и на човека му се наложи да го изкрещи право в лицето ѝ по възможно най-грубия начин.

Сайтът бързо набра скорост, подобно на новина, че НЛО се е появило над Вашингтон. Още на следващия ден – макар на Лий да ѝ се стори, че стана още в следващия час – се превърна в единственото нещо, за което всички говореха.

Двайсет събития, всяко от които беше придружено с дата. Първите две вече се бяха случили по времето, по което Сайтът стана основна тема, но останалите предстояха. Оттогава минаха още четири от датите и всяко събитие се разви точно както беше описано. Или по-точно казано: както беше предвидено от неизвестна личност, присъствие, суперкомпютър или извънземно, станало известно като Оракула, както сайтът беше станал известен като Сайта.

Лий продължи да преглежда текста на статията си в търсене на технически и смислови грешки. Беше решила да пише за Оракула, тъй като темата беше отразена много изчерпателно.

Това си беше стратегия. Ако можеше да предложи нови гледни точки и нови интерпретации, материалът ѝ щеше да бъде много по-добре приет, отколкото ако беше писала за нещо не толкова познато.

Смяташе, че се е справила – опита се да влезе в главата на Оракула по начин, по който повечето статии не го правеха. Те пропускаха да разискват последиците от публикуването на Сайта пророчества върху света и се фокусираха повече върху въпроса как могат да въздействат на пророка. Или поне такава беше идеята. Вече беше прочела статията прекалено много пъти, за да е сигурна за какво точно става въпрос... но намеренията ѝ бяха добри.

Настоящото поле на работа на Лий в *Urbanity.com* беше „градска култура“ – казано накратко, кликбейт¹ на тема нюйоркски клубове, настоящи концерти, скандали на звездите и най-добрите гевреци в Бруклин. „Ърбанити“ публикуваше някои актуални новини в другите раздели – не бяха много, но можеше да се каже, че са достатъчно – и нейната статия за Оракула беше нещо като прослушване, за да се заеме с тях.

Лий отново отвори имейла си – все още нямаше нищо. Намръщи се, ядоса се, след което натисна дисплея на телефона си няколко пъти и статията ѝ беше качена за свободно четене от милионите читатели на сайта. Камъкът беше хвърлен.

Тя стана и изхвърли съдържанието на подноса си в кошчето за боклук, като инстинктивно се наруга за пилеенето. Измина двете пресечки до службата си и през цялото време коремът ѝ куркаше.

„Ърбанити“ разполагаше с няколко етажа от една незабележима сграда на Петдесета и Трета улица. На шестия се намираха фермата с кабинки и няколко конферентни зали, а на единайсетия беше администрацията.

Лий си седна на бюрото и погледна малкото огледало, което висеше на едната стена на кабинката ѝ. Взаимоотношенията с отражението ѝ се влошаваха, откакто приближаваше трийсетте. Всеки поглед беше съпътстван от временно спиране на дъха. Не знаеше какво очаква да види – може би ехо от лицето на

¹ Примамка за кликания – стратегия на уеб сайтовете, с която се цели генериране на приходи от онлайн реклама. – Б. пр.

майка си, – бели косми в косата или бръчици в тъмната кожа около очите си.

Защо го правиш?, запита се тя.

Работеше в Ню Йорк, пишеше, за да се прехранва, и даже беше вкарала в употреба журналистическото си образование. Малко или много. Можеше да си плаща сметките всеки месец и разполагаше със скромен дом. Половината ѝ приятели не можеха да се похвалят с подобен късмет.

Защо правиш само това?, продължи да си задава въпроси.

Една глава се появи над кабинката ѝ – беше Еди, един от фотографите на компанията. Той приближаваше средна възраст, на която не се съпротивляваше кой знае колко, и беше много добър в работата си. Негови бяха някои от снимките в статията ѝ за Сайта, а освен това ѝ помогна да ги подреди.

Еди се усмихваше.

– Току-що видях, че си качила статията си, Лий. Браво на теб. Казах ти, че е трепач. Споменаха ли нещо за преместването ти в „Новини“, или задачата беше еднократна? Както и да е, почти никога не възлагат подобни статии на хора от други бюра, поне откакто аз съм тук. Трябва да се гордееш, че си получила зелена светлина.

Лий го погледна, но не каза нищо. Еди присви очи.

– Не си получила такава – констатира той.

Истината за Лий Шор беше следната – нещо, което самата тя осъзна преди много години, но не успя да промени, независимо от възможностите, дълготрайните връзки и щастие-то, което не можеше да постигне заради това: всичко, което имаше, ѝ беше безинтересно. А нямаше нищо по-интересно от онова, което някой ѝ беше казал, че не може да има.

– Изморих се да чакам, Еди. Изпратих им статията преди седмица... а те дори не ми отговориха. Знаеш на какво съм способна, нали? Току-що го каза. Трябваше да им покажа нещо. Моля ги да ме преназначат от две години, а те продължават да ме изпращат на някакви глупави откривания на клубове и подобни. Ще видим какъв ще е интересът към статията. Да, наистина е малко като хазарт, но...

Еди въздъхна звучно, по-скоро изръмжа.

– Наясно си, че този сайт е собственост на мултинационален конгломерат, нали? Не можеш просто... да публикуваш

разни неща. Това не ти е тъмблр. Хората ги съдят за подобни неща, Лий, и много често ги уволняват.

Еди се обърна.

– Отивам да прегледам проклетата статия и се надявам да не си ме споменала в нея.

Лий отвори уста – имаше намерение да му обясни, че ще сваля публикацията от сайта на „Ърбанити“, но какво щеше да постигне с това? Вече беше пусната.

Първото сбъднало се предсказание беше твърдение, че на 8 октомври в болница „Нортсайд Джeneral“ в Хюстън ще бъдат родени четиринайсет бебета – шест момчета и осем момичета. Напълно точно, макар че последното се роди две минути преди полунощ, а майката беше приета да ражда половин час по-рано. Жената дори не беше от района – просто минавала оттам със съпруга си.

Подобно събитие не беше лесно за нагласяне, но скептиците по блоговете и форумите излязоха с най-различни теории как е можело да бъде скалъпено. Най-популярната от тях гласеше, че ЦРУ управлява Сайта и е предизвикало раждането на бебета от точния брой жени в таен комплекс близо до болницата, като някакви кобили за разплод, за да се увери, че всичко ще мине по план, и накрая било изпратило последната дама малко преди полунощ.

Нищо че ЦРУ действаше изцяло извън САЩ и предизвикването на раждане не беше едно от характерните му занимания, особено в точно определено време, а и коя жена би се съгласила на подобно нещо, и... и... и...

Следващото предсказание беше предвидено две седмици след ражданията:

ПОЛЕТ 256 НА „ПАСИФИК ЕЪРЛАЙНС“ ЩЕ ИЗГУБИ НАЛЯГАНЕ В КАБИНАТА, ДОКАТО СЕ ПРИГОТВЯ ЗА КАЦАНЕ В КУАЛА ЛУМПУР. САМОЛЕТЪТ ЩЕ СЕ ПРИЗЕМИ БЛАГОПОЛУЧНО, НО СЕДЕМНАЙСЕТ ДУШИ ЩЕ БЪДАТ РАНЕНИ. НЯМА ДА ИМА ЗАГИНАЛИ.

Сайтът отново се оказа изключително точен. В прозореца на самолета, отслабен поради липсата на добра поддръжка, се удари птица и стъклото се пропука достатъчно, за да се

пръсне. Точно седемнайсет души пострадаха, нито повече, нито по-малко. Но дори това можеше да се инсценира, твърдяха хората, само дето този път светът не беше толкова отворен към конспиративни теории, тъй като всичко беше записано на видео.

Група предприемчиви индонезийци бяха занесли камера на летището и бяха заснели кацането на полет 256. След няколко часа клипът вече беше качен онлайн и на него много ясно се виждаше как ято птици се появяват на пътя на самолета. Повечето успяха да отклонят посоката на полета си, но няколко – не. Когато караш хората да повярват, че ЦРУ е намерило начин да управлява птиците дистанционно и някак си е аранжирало така нещата, че само седемнайсет души да бъдат ранени, е много по-лесно да се довериш на Сайта.

Някой можеше да предвижда бъдещето. Оракула.

Повечето религиозни общности отрекоха Сайта или просто го игнорираха. Други му повярваха. Политици и специалисти го включиха в речите си, без да им мигне окото. Към Оракула бяха изпратени покани за важни събития, предложения за секс, пари и работа, но доколкото беше известно, всички бяха пренебрегнати.

Появиха се нови моди, базирани на съдържанието на предсказанията – малки и големи започнаха да пият шоколадово мляко заради едно от тях:

24 АПРИЛ – ГОСПОЖА ЛУИЗА АЛВАРЕС ОТ ЕЛ ПАСО, ТЕКСАС, ЩЕ СИ КУПИ КУТИЯ ШОКОЛАДОВО МЛЯКО, КАКВОТО НЕ Е ПИЛА ОТ ДВАЙСЕТ ГОДИНИ, ЗА ДА ВИДИ ДАЛИ ВКУСЪТ ОЩЕ Й ХАРЕСВА ТОЛКОВА МНОГО, КОЛКОТО КОГАТО Е БИЛА ДЕТЕ.

Барманите в цялата страна се научиха да правят коктейл „Токов удар“: шоколадово мляко, амарето и водка.

Щом Оракула не искаше да разкрива истинската си самоличност, обществеността се задоволяваше с хората, чиито имена бяха споменати в предсказанията му. Луиза Алварес беше назначена за говорителка на „Хърши“¹. Тя се наслаж-

¹ Американска компания за сладки изделия и един от най-големите производители на шоколад в света. – Б. пр.

даваше изключително много на светлината на прожекторите, докато някакъв фанатик не се опита да я убие по време на пресконференция. Според мотивите му просто се опитал да предотврати предсказанието на Оракула да се сбъдне. Искал „да спаси света“ от пагубното влияние на един фалшив пророк.

След този случай Луиза беше поставена под сериозна охрана, а публичните ѝ изяви драстично намаляха. От „Хърши“ не искаха нещо да ѝ попречи да купи онова мляко, когато големият ден настъпеше.

Анонимните¹ и различните им хакерски организации твърдят, че Сайтът е създаден на базата на простишки инструменти за запазване на анонимността, които гарантират, че никой друг освен Оракула няма да разбере самоличността му и няма да може да публикува предсказания. Крайната им присъда: отговорният за сигурността на неизвестния предсказател беше много компетентен и в час с тънкостите на модерната защита на информацията. Нямаха какво повече да кажат.

Световните пазари претърпяха поредица от главозамайващи скокове и спадове. Изходът от следващите президентски избори изведнъж беше обгърнат от съмнение, когато Даниъл Грийн, настоящият главнокомандващ, използва неумело първите си няколко възможности да коментира значението на Сайта за страната.

Нямаше никакви отговори на безбройните въпроси – все още не, а само надежда, че по някое време всичко това ще придобие смисъл. Очевидно се разработваше план, но какъв, как, къде, кога... и най-важното, защо... никой нямаше представа. Все още.

Лий се отпусна в стола си, докато четеше последните няколко реда от статията си. Беше по-добра, отколкото си спомняше. Не можеше да каже, че е перфектна, но беше също толкова добра, колкото повечето от нещата, които „Ърбанити“ публикуваше в така наречената си новинарска секция. Еди трябваше да се успокои.

Компютърът ѝ изпиука – получи имейл на служебната си поща. Отвори го.

¹ Неформална група хакери активисти. – Б. пр.

От: jreimer@urbanity.com

Качи се горе, моля.

Раймър.

Лий се вторачи в монитора за около десетина секунди. Бавно се пресегна към мишката и натисна копчето, за да минимизира пощата си и да разкрие прозореца зад нея. На него беше отворен Сайтът. Разбира се.

Ръката ѝ инстинктивно помръдна. Натисна „Обновяване“, макар че стомахът ѝ леко се сви, докато го правеше. Сайтът принципно не се променяше.

Само че този път го беше сторил.

В края на страницата, след последното предсказание, се бяха появили шест нови думи:

ТОВА НЕ Е ВСИЧКО, КОЕТО ЗНАМ.

Под тях имаше имейл адрес.